

ŻYCIE WANGELIA

III NIEDZIELA ZWYKŁA, *C* Łk 1,1-4;4,14-21 * 24.01.2016

Wielu już starało się ułożyć opowiadanie o zdarzeniach, które się dokonały pośród nas, tak jak je przekazali ci, którzy od początku byli naocznymi świadkami i sługami słowa. Postanowiłem więc i ja zbadać dokładnie wszystko od pierwszych chwil i opisać ci po kolei, dostojny Teofilu, abys się mógł przekonać o całkowitej pewności nauk, których ci udzielono. W owym czasie: Jezus powrócił w mocy Ducha do Galilei, a wieść o Nim rozeszła się po całej okolicy. On zaś nauczał w ich synagogach, wystawiany przez wszystkich. Przyszedł również do Nazaretu, gdzie się wychował. W dzień szabatu udał się swoim zwyczajem do synagogi i powstał, aby czytać. Podano Mu księgę proroka Izajasza. Rozwinąwszy księgę natrafił na miejsce, gdzie było napisane: „Duch Pański spoczywa na Mnie, ponieważ Mnie namaścił i posłał Mnie, abym ubogim niósł dobrą nowinę, więziom głosił wolność, a niewidomym przejrzenie; abym uciśnionych odsyłał wolnych, abym obwoływał rok łaski od Pana”. Zwinąwszy księgę oddał słudze i usiadł; a oczy wszystkich w synagodze były w Nim utkwione. Począł więc mówić do nich: „Dziś spełniły się te słowa Pisma, któreście słyszeli”.

Są prawdy łatwe i prawdy trudne. Wobec trudnej prawdy stanął Chrystus, gdy przyszedł do synagogi w Nazarecie i musiał mówić o Sobie, odczytawszy tekst Izajasza: „Duch Pański spoczywa na Mnie, ponieważ Mnie namaścił i posłał Mnie, abym ubogim niósł dobrą nowinę, więziom głosił wolność, a niewidomym przejrzenie”. Gdyby Mu przyszło głosić prawdę o Sobie i wskazywać na Siebie jako Mesjasza w innym mieście – sprawa byłaby prosta. Ale tu, w Nazarecie, gdzie wszyscy Go znali od dzieciństwa, mówić o Sobie, że na Nim „spełniły się te słowa Pisma” – to było ewangelizacyjne samobójstwo. O swoim wystąpieniu w Nazarecie, z pewną goryczą powie później Chrystus, iż „nikt nie jest prorokiem w swojej ojczyźnie”. Dlaczego więc, podjął wśród swoich ziomeków tak drażliwy temat? On Go znali i nie byli przygotowani na przyjęcie tego rodzaju wykładni słów Izajasza. Po ludzku rzecz biorąc Chrystus uczynił rzecz najgorszą z możliwych. Powiedział to, czego nikt z zebranych nie chciał usłyszeć. Dlaczego tak postąpił? Trudno powiedzieć. Możemy jednak przypuszczać, iż dlatego, ponieważ była to prawda. I nie ważyło to, czy chciał ktoś jej słuchać czy nie. Chrystus jest Prawdą, nie mógł więc pozwolić sobie na żadne taktyczne posunięcia [ks. J. Pałyga SAC].

ZADANIE NA TYDZIEŃ

Do przemyślenia: Czy zawsze jestem gotowy stanąć po stronie prawdy? Czy nie ukrywam się ze swoim chrześcijaństwem?

Do wykonania: Wszystko zrobię, by życiem swoim świadczyć o prawdzie.

W KALENDARZU LITURGICZNYM

25.01 (poniedziałek) Święto Nawrócenia św. Pawła, Apostoła

Jest to jedyne święto w kalendarzu liturgicznych, w którym czcimy nawrócenie danej osoby. Nie ma się jednak co dziwić, bowiem można powiedzieć, że to nawrócenie odmieniło świat – stworzyło nową historię. Zagorzały prześladowca chrześcijan, gorliwy faryzeusz, w jednej chwili stał się jednym z najbardziej gorliwych i najważniejszych głosicieli Chrystusa. Jego nawrócenie opisują aż trzykrotnie Dzieje Apostolskie. Nawrócenie św. Pawła Apostoła było obchodzone już w VIII wieku. Dzień 25 stycznia, na który je wyznaczono, jest rocznicą przeniesienia ciała Apostoła

Narodów do rzymskiego kościoła pw. Świętego Pawła za Murami. Do wieku XVI w wielu krajach było to święto obowiązujące.

26.01 (wtorek) Wspomnienie św. biskupów Tymoteusza i Tytusa

Święci Tymoteusz i Tytus - to dwaj najbliżsi współpracownicy św. Pawła, towarzysze jego podróży misyjnych. Tymoteusz urodził się w Listrze w Azji Mniejszej. Jego ojciec był poganinem, matka Eunice – Żydówką. Przy boku św. Pawła pełnił posługę misyjną w Troadzie, Macedonii, Atenach, Tesalonice, Koryncie. Był pierwszym biskupem Efezu. Cieszył się wielkim autorytetem. Jego relikwie znajdują się w katedrze w Termoli. Św. Tytus był chrześcijaninem nawróconym z pogaństwa. Szczególnie umiłowany przez św. Pawła, towarzyszył mu na Soborze Jerozolimskim. Współpracował z Apostołem Narodów w Efezie i Macedonii. Został przez niego posłany do niepokornej wspólnoty Kościoła w Koryncie, a także był jego następcą w pierwszej gminie chrześcijańskiej na Krecie. Obydwaj święci, Tymoteusz i Tytus, są dla nas przykładem odpowiedzialności apostołskiej, poświęcenia w posłudze Ewangelii i oddania Kościołowi.

27.01 (środa) Wspomnienie bł. Jerzego Matulewicza, biskupa

Urodzony 13 kwietnia 1871 w Lugine koło Mariampola, zm. 27 stycznia 1927 w Kownie. Urodzony w Luginach w rodzinie rolniczej jako ósmy syn Andrzeja i Urszuli Matulewiczów. W wieku 3 lat stracił ojca, a kiedy miał 10 lat zmarła jego matka. Opiekę nad Jerzym przejął jego starszy brat Jan. Uczył się w mariampolskim gimnazjum. Tam zachorował na gruźlicę kości, wykrytą dopiero w grudniu 1899 roku w Kreuznach. Uczył się dalej w Kielcach i Warszawie. W dwudziestym roku życia wstąpił Seminarium Duchownego w Kielcach. Na Akademii Duchownej w Petersburgu uzyskał tytuł magistra teologii moralnej i w 1898 r. otrzymał święcenia kapłańskie, a we Fryburgu Szwajcarskim w lipcu 1902 roku – dyplom doktora teologii dogmatycznej. Jest założycielem Zgromadzenia Sióstr Ubogich Niepokalanego Poczęcia NMP na Litwie i Zgromadzenia Sióstr Służebnic Jezusa w Eucharystii. Złożył rezygnację z funkcji biskupa w 1925, by zająć się zgromadzeniem, ale Pius XI wówczas mianował go arcybiskupem i powierzył mu stanowisko wizytatora apostołskiego na Litwie. Przyczynił się do poprawy stosunków Litwy z Watykanem organizując nową prowincję kościelną i przygotowując zawarcie konkordatu. Zmarł w Kownie 27 stycznia 1927 roku.

28.01 (czwartek): Wspomnienie św. Tomasza z Akwinu, doktora Kościoła

Żył we Włoszech w latach 1225-1274. Dominikanin. Filozof i uczony. Od 1252 wykładał w Paryżu. Dostosował do potrzeb filozofii katolickiej koncepcję Arystotelesa, od którego przejął rozumienie poznania jako procesu receptywnego, pojęcia aktu i potencji, formy i materii, zasadę przyczynowego powiązania zdarzeń oraz pojęcie dowodu. Zajmował się też naukami przyrodniczymi. Wprowadził rozróżnienie wiary i wiedzy, teologii i filozofii. Sądził, że niektóre prawdy przekraczają to, co można poznać rozumem, ale się rozumowi nie przeciwstawiają. Twierdził, że bytem są jedynie rzeczy jednostkowe. Byty postrzegał jako złożone z istoty (essentia) i istnienia (existentia). Istotą każdej rzeczy jest to, co wspólne dla jej gatunku i zawarte w definicji. Jedynie z istoty Boga wynika to, że musi On istnieć, nie znamy jednak Boskiej istoty i dlatego należy dowieść rozumem Jego istnienia.

WARTO WIEDZIEĆ

Mężczyźni św. Józefa – w przyszłą niedzielę prowadzona będzie akcja promocyjna dla duszpasterstwa mężczyzn. Idei oparta jest o model dla mężczyzny XXI wieku, naśladującego cechy Św. Józefa, Oblubieńca NMP. Zamysł skierowanych jest do tych panów, którzy pragną w swoim życiu duchowym czegoś więcej i opierają to na kilku zasadach: (1) szukać Pana, (2) starać się bardziej służyć innym niż szukać władzy i przywilejów, (3) trwać w Bożej mocy i odkrywać radość życia, zgodnego z Bożym planem.